

Færdselsbestemmelser, og samtidig hermed har vi Lovbestemmelser i samme Retning. Disse Vedtægter og forskellige Bestemmelser var muligvis tilstrækkelige, den Gang den sidste Automobillov blev vedtaget, men jeg tror dog neppe, det har været Tilfældet, og mine Tvivl i saa Henseende bestyrkes af Udtalelser, der under den sidste Automobillovs Behandling blev fremsat af forskellige ærede Medlemmer her i Tinget, ligesom jeg har bemærket, at der under forskellige Finanslovbehandlinger af ærede Medlemmer er blevet lyst netop efter en Færdselslov. Har der altsaa den Gang kunnet herske nogen Tvivl om Betydeligheden af en saadan Lov, tror jeg, at denne Tvivl maa forsvinde, naar vi ser paa, hvorledes Forholdene har udviklet sig for Motorvognenes Vedkommende i den korte Tid, der er forløbet, siden vi havde Automobilloven til Behandling. Dette gælder ikke alene Udviklingen med Hensyn til de private Motorvogne, men i lige saa høj Grad Udviklingen med Hensyn til Allemandsbilerne. — Jeg skal senere under Om-talen af Lovforslagets enkelte Paragraffer komme ind paa dette Udtryk. Jeg tror derfor at turde sige, at Tiden nu er inde til, at vi af Hensyn til alle Samfundsborgere maa have ensartede Færdselsregler fastsat i vor Lovgivning. Til Belysning af Motorvognenes seneste rivende Udvikling skal jeg erindre om, at deres Antal den 1. September 1921 udgjorde 29 852 eller med et rundt Tal 30 000, men efter hvad en Politifunktionær, der er kendt med disse Forhold, har oplyst mig om, har vi for Tiden indregistreret ca. 40 000 Motorvogne.

Efter med disse ganske almindelige Bemærkninger at have præciseret min Opfattelse af Nødvendigheden af, at man lovgiver paa dette Omraade, skal jeg vende mig til Lovforslagets enkelte Paragraffer og knytte nogle Bemærkninger dertil. I § 3 ser man for første Gang i et Færdselsreglement Fodgængerne nævnt, idet man, samtidig med, at man særlig understreger den *Ret*, de har til Fortove og Gangstier, tillige paalægger dem en *Pligt*, naar de færdes paa Kørebanen. Her er der imidlertid kun Tale om de Vejstrækninger, hvor der findes Fortove og Gangstier, og hvor det derfor efter min Mening er ganske naturligt, at man siger, at Fodgængerne har absolut Eneret til Fortove og Gangstier, og at de kørende, enten de bruger det ene eller det andet Befordringsmiddel, har Førsteret til Kørebanen. Men Lovforslaget her omfatter alle Veje, og langt det overvejende Antal af Landets Veje har jo

hverken Gangsti eller Fortov. Spørgsmaalet bliver derfor: Hvorledes har Fodgængere og kørende at forholde sig overfor hinanden paa disse Veje? Hvis det Forhold ikke bliver berørt i Loven, er jeg bange for, at den Tendens, der er i selve denne Paragraf, maaske kunde gøre Forgængerne til Stifbørn paa disse Veje og samtidig give de kørende den Opfattelse, at de har Førsteret; i saa Tilfælde vilde det jo ikke blive morsomt for Fodgængere at færdes paa de almindelige Veje. Det forekommer mig derfor at være at gaa Fodgængerne noget for nær, og jeg vil haabe, at det kommende Udvalg — idet jeg gaar ud fra, at Lovforslaget vil blive henvist til et Udvalg — vil have Opmærksomheden henvendt herpaa, saa at Fodgængere ikke faar den Opfattelse, at man ønsker dem forvist fra Landevejene, eller, hvad der er endnu værre, at man ønsker, at de skal køres ned, naar de færdes paa de Veje, hvor der hverken er Gangsti eller Fortov.

Det forekommer mig, at § 4 i Virkeligheden er unødvendig som en selvstændig Paragraf, da den kun giver Formaninger i al Almindelighed, og særlig unødvendig forekommer den mig at være, da det i §§ 5, 6, 7 og 8 nærmere præciseres, hvorledes man har at forholde sig. For øvrigt ser jeg ikke nogen Nødvendighed for at opretholde §§ 7 og 8 som to selvstændige Paragraffer, men mener, at det vilde være simplest at samle de deri staaende Bestemmelser i een Paragraf, da de staar i meget nøje Forbindelse med hinanden, og Formaålet jo maa være at faa saa faa og saa gode Paragraffer som vel muligt. Endelig skal jeg henstille, om det ikke var rigtigst at faa det „kan“, der staar i § 8, 2den Linie, ændret til „skal“, saa at det bliver en Pligt for de vejfarende ved Haandsudrækning til Siden at tilkendegive, til hvilken Side de vil køre, eller ved at række Haand eller Pisk i Vejret at tilkendegive, at de vil standse.

Her er der et Forhold, som jeg, medens jeg er ved disse Paragraffer, gerne vil berøre, idet jeg dog egentlig ikke ønsker at tage absolut fast Standpunkt dertil; det er det Spørgsmaal, hvorledes man har at forholde sig overfor Processioner og i Særdeleshed overfor Ligtog, som man møder paa Landevejene. Man maa jo gaa ud fra, at almindelig Taktfølelse faar Borgerne til at føle det som en Pligt at standse, naar en Procession og i Særdeleshed et Ligtog skal passere. Jeg for mit Vedkommende, der i en Aarrække har færdedes meget paa Vejene, tør sige, at jeg aldrig nogen Sinde, enten jeg saa brugte Hestekøretøj eller Motorvogn, har